

Söndag före pingst Apg 1:12-14
Hedlundakyrkan 201400601

Vi har firat Kristi himmelsfärd.

Det var i torsdags, fyrtio dagar efter påsk. I en vacker morgon samlades vi ett trettiotal på Rödberget, liksom lärjungarna hade samlats på olivgårdsberget. Det står att Jesus sade: *Men ni skall få kraft när den heliga anden kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.* ” När han hade sagt detta såg de hur han lyftes upp i höjden, och ett moln tog honom ur deras åsyn. Medan de såg mot himlen dit han steg upp stod plötsligt två män i vita kläder bredvid dem. ”Galileer”, sade de, ”varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen skall komma tillbaka just så som ni har sett honom fara upp till himlen.” Apg 1:8-11

Dagens episteltext är en direkt fortsättning på den texten:

Lärjungarna återvände till Jerusalem från det berg som kallas Olivgårdsberget och som ligger bara en sabbatsväg från staden. Och när de kom dit gick de upp till det rum i övervåningen där de höll till, Petrus, Johannes, Jakob och Andreas, Filippus och Tomas, Bartolomaios och Matteus, Jakob, Alfaios

son, Simon seloten och Judas, Jakobs son. Alla dessa höll ihop under ständig bön, tillsammans med några kvinnor, Maria, Jesu mor, och hans bröder. Jesu lärjungar hade en plats i Jerusalem där de brukade träffas, texterna talar om ett rum på övervåningen. I det rummet hade Jesu lärjungar samlats av rädsla för judarna efter Jesu död. På påskdagen kom den uppståndne Jesus till lärjungarna och säger ”Frid åt er alla”, och så visade han dem sina händer och sin sida. Då kände lärjungarna igen sin mästare Jesus och dom blev glada. Vid detta tillfälle var inte Tomas med, men en vecka senare fick även han se Jesus och han behövde inte tvivla längre på att Jesus var den uppståndne Herren. Nej han bekände sin tro till Jesus med orden: Min Herre och min Gud. Tomas fanns också med i den skara av lärjungar som hade fått se Jesus stiga upp till himmelen. Han går nu med de andra till den övre salen. För att tillsammans med dem tillbedja Herren Jesus. Det är också intressant att läsa om att nu verkar det som att Jesu mor och hans bröder hade förstått vem Jesus var, för de är med i den skara som tillber Herren Jesus. Att Jesus även hade bröder framgår av Matt 12:46 *Medan han ännu talade till folket kom hans mor och hans bröder. De stod utanför och ville tala med honom.* Den gången hade de inte förstått att Jesus

var Guds son, utan trodde att han var lite galen och kom för att ta hand om honom. Men nu är de tillsammans med de som trodde på Jesus.

Apostlagärningarna som skildrar den första kristna kyrkans tid berättar gång på gång hur de första kristna levde i bönen. När man skulle utse nya medarbetare så skedde det under bön 6:6, 13:2 m fl Apostlarna var mån om att få ägna sig helt åt bön och att förkunna Guds ord 6:4 och att deras tid inte skulle upptas av annat.

Just denna söndag, söndagen före pingst har som underrubrik exaudi, inledningsorden till psaltaren 27:7 som för ihop med denna söndag: ”*Hör Herre, när jag ropar, visa mig nåd och svara mig.*

När Paulus och Silas hade blivit grymt misshandlade i Filippi och satts i fängelse med fot- och handbojor, så heter det att de sjöng lovsånger och bad. Och alla medfångar kunde höra lovsången och bönerna. Guds ord kunde inte fängslas. Visst är det märkligt! Det är då som undret sker. Plötsligt i nattens mörker kommer en jordbävning. Fängelsets dörrar öppnas och bojorna bara faller av fångarna.

Denna natt blev det väckelse i fängelset.

Fångvaktaren med hela hans familj och medfångar blir vunna för Kristus genom Paulus förkunnelse.

Apg 16

Det jag vill visa på är att i den första kristna församlingen var bönen oerhört viktig.

Nu är Jesu lärjungar, Jesu mor och hans bröder samlade och några andra kvinnor för att be.

I bönen hade de även med sig Jesu löfte om att de skulle bli rustade med helig Ande. Den helige Ande hjälper oss att ha Jesus i fokus. Den helige Ande pekar alltid på Jesus. Den helige Ande hjälper oss att tro.

I tider då väckelsen gått fram så har alltid Guds folk levt i bön och Jesus har varit i centrum.

Jag har för en tid sedan varit i Assisi tillsammans med en grupp här ifrån Umeå. Assisi präglas ännu i dag av den helige Franciskus som levde för 800 år sedan.

Han och hans bröder levde i bön, ofta drog de upp till de ensliga berget Carcere där de hade sina bönegrottor och bad timtals, ja ofta under flera dygn, där inget skulle få störa dem. För Franciskus var också Jesus väldigt central, han fick inte nog av att få höra evangeliet om Jesus lidande död och uppståndelse. Trots att han levde ett radikalt liv i fattigdom så krävde han inte att alla skulle leva som honom, men han förkunnade ett tydligt evangelium som gjorde att människor kom till tro på Jesus.

Ännu 800 år senare kommer människor till Assisi för att finna stillhet och be. Jag kan se framför mig skolklasser som kom till Basilikan St:a Clara, hur de stilla kommer in och sätter sig framför ett kors,

en del av eleverna faller ned på sina knän i
tillbedjan.

I går vandrande vi i en Jesusmanifestation genom
stadens gator till Rådhusstorget och jag tror att
många hade bett Gud om att det inte skulle regna,
trots att alla väderprognoser talade om regn över
Umeå under hela dagen. Gud hörde bön och lät oss
uppleva uppehållsväder under hela
Jesusmanifestationen och jag är säker på att många
bad inom sig för vår stad att Guds väckelse skall än
en gång beröra oss.

Predikan avslutades med några
vittnesbörd om att Gud hör bön antingen
som ett tydligt ja eller nej.